

Frank Kalshoven frank@argumentenfabriek.nl – De Argumentenfabriek – 1-mei 2021. “Geen zin in verduurzaming? Dan maken huiseigenaren maar zin. Bijvoorbeeld met objectfinanciering.

Mijn reactie:

Verduurzamen is belangrijk. Helemaal mee eens. Het probleem goed in beeld brengen kan helpen om het gat tussen ‘droom en daad’ kleiner te maken. Hier vallen steken, ook bij de overheid.

Eerst: waarom is het belangrijk? Op tafel ligt een milieuprobleem van ongekeerde omvang, opgeknipt in talloze deelproblemen. Daarbij is doel-middel-methodeverwarring ontstaan. Maatregelen missen vaak samenhang en consistentie.

Het probleem: Als mensheid putten we Moeder Aarde uit. Niet alleen door het massieve gebruik van fossiele energie met CO₂ met opwarming als gevolg. Ook vervuiling en grondstoffenschaarste zijn deel van het probleem. Ons economisch model werkt ook niet echt mee. Tijd voor actie. ‘Parijs’ als uitgangspunt en als eerste stap. Aan de slag ermee in Nederland.....

Denkstep 1: De CO₂ problematiek wordt direct vertaald in een noodzakelijke energietransitie en vervolgens opgesplitst in een warmtetransitie en een RES discussie. Over de stuurbaarheid van onze toekomstige energiebehoefte heb ik geen brede maatschappelijke discussie zien passeren. Tijdens de schaars bezochte RES bijeenkomsten ging het enkel over zoekgebieden voor zon en wind. Vooral véééééé. Geen aandacht voor ‘nul-groei’ of geleide krimp. Er is draagvlak voor zuinigheid en rendabele investeringen. Met het VOC denken, de nationale kierenjacht 2.0 en gordijnen sluiten-maatregelen’. Dit loopt het best aardig.

Mijn pleidooi: Liever eerst een discussie over zin, en vooral zinloosheid van overconsumptie en mensenwaardige arbeid. Er zijn andere keuzes te maken die veel winst kunnen opleveren: Welzijn, CO₂ winst, tijdwinst en ruimte. Ook voor mondiale herverdeling.

Denkstep 2: Terug naar de verduurzaming van onze woningen: Inzoomen leidt al gauw tot het besef dat de mogelijkheden heel verschillend zijn als we enkel naar woningen kijken. Beter, en vooral effectiever is het om te focussen op **de transitie van het menselijk gedrag**: Neem de bestaande leefstijl tot object. Denk aan: wonen, werken, mobiliteit, consumptie als grootste energie vragers. **Benader het als één pakket!**

Denkstep 3: Norm en sanctie: Welke CO₂ last is verantwoord? Kunnen we tot een norm komen? Tot een slim betalingssysteem? De vertaling van ‘Parijs’ is uit te drukken in een ecologische footprint. Sparen als airmiles, maar nu voor je CO₂ belasting.

Denkstep 4 is de uitvoering: De kassabon vermeldt straks naast BTW ook CO₂ last. Bijvoorbeeld: de eerste 1000 CO₂ punten zijn belastingvrij, daarna volgt een progressief belastingtarief waarmee de overheid alle CO₂ compensatie bekostigt en het profijtbeginsel toepast:*) Het kan leiden tot meer natuur en ‘onrendabele milieu investeringen’. Ook het energielabel voor woningen doet mee, maar op een andere wijze, **nu vooral integraal.**

(Mijn situatie: Leeftijd: 73, Huis, vrijstaand van 1907, label G (nooit aangevraagd, wel van alles ondernomen) verbruik: 1000 m³ gas en 2000 kWh stroom, voor 77% gecompenseerd door wind. Na onderzoek kan ik geen enkele rendabele stap ondernemen. Besloten: gevelkachels op de verdieping verwijderen, verbruik: nul. Energielabel G. Dikke trui en met koud weer terugtrekken naar de verwarmde zone (= ook comfortmanagement))

Voor alle aspecten van het leven en consumeren is een samenhangend ‘**Masterplan Duurzaamheid**’ te ontwikkelen. *Verduurzamen wordt ook schrappen*, niet alleen omdat het moet, er ontstaat voor nieuwe ruimte en een andere economie.

*) nog ludieker: iedereen start jaarlijks met een CO₂ bonus, aflopend naar een omslagpunt dat vervolgens overgaat in een progressieve CO₂ belasting. Verhandelbaar? Zou ook kunnen. Voldoende knoppen om aan te draaien. Het gedrag wordt gestuurd, de discussie over zinvol consumeren krijgt een kans en de financiering voor de overheidsmaatregelen is inclusief.